

Samenvatting 102414

Beroep tegen schorsing bij wijze van ordemaatregel en ontslag wegens plichtsverzuim.

De werkgever stelt dat de werknemer bij een voorval een leerling heeft geslagen. Omdat sprake is van eerdere incidenten besluit de werkgever over te gaan tot schorsing en ontslag. De werknemer ontkent op enig moment geweld tegen een leerling te hebben gebruikt.

De werkgever is bij zijn besluitvorming afgegaan op schriftelijk afgelegde verklaringen van de werknemer zelf, drie medeleerlingen en een collega-docent. De verklaringen zijn niet geheel gelijklopend en bieden geen eenduidige schets van hetgeen zich zou hebben voorgedaan. De Commissie is van oordeel dat, nu aan de gedraging van de werknemer de zwaarst denkbare disciplinaire maatregel van ontslag verbonden wordt, geen twijfel behoort te bestaan over de toedracht van het voorval. Nu dit wel het geval is, oordeelt de Commissie dat onvoldoende is aangetoond dat de werknemer de leerling heeft geslagen, zodat de aan de bestreden beslissingen ten grondslag gelegde feiten onvoldoende vaststaan. Derhalve kan niet worden geconcludeerd tot plichtsverzuim.

Beroep gegrond.

102414

UITSPRAAK

in het geding tussen:

A, wonende te B, verzoeker, hierna te noemen A
gemachtigde: mr H.J. Weekers

en

het College van bestuur van C, gevestigd te D, verweerder, hierna te noemen de werkgever
gemachtigde: mr S.A. Geerdink

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij beroepsschrift met bijlagen van 01-08-2003, ingekomen op 05-08-2003, en aangevuld d.d. 21-11-2003, heeft A beroep ingesteld tegen de beslissing van de werkgever d.d. 24-03-2000, inhoudende een schriftelijke berisping wegens plichtsverzuim, alsmede tegen de beslissingen van de werkgever d.d. 02-07-2003 inhoudende schorsing bij wijze van ordemaatregel met ingang van 16-05-2003 tot het einde van het dienstverband, en inhoudende ontslag als disciplinaire maatregel met ingang van 01-11-2003.

De werkgever heeft een verweerschrift met bijlagen ingediend, ingekomen op 24-09-2003.

De mondelinge behandeling vond plaats op 24-11-2003.

A verscheen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde.

De werkgever werd vertegenwoordigd door zijn gemachtigde, vergezeld van E, beleidsmedewerker juridische zaken en F, adviseur P&O.

A heeft een pleitnotitie overgelegd.

De inhoud van voornoemde stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

2. DE FEITEN

De Commissie gaat op grond van de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht uit van de volgende, als gesteld en niet of onvoldoende weersproken en door de Commissie in deze procedure relevant geachte, tussen partijen vaststaande feiten.

A is sinds 29-10-1985 werkzaam bij – de rechtsvoorgangers van – C in een vast dienstverband met een betrekkingsomvang van 0,8215 FTE.

Op de arbeidsverhouding is van toepassing de CAO-BVE 2003-2004.

Op 22-03-2000 en op 14-05-2003 hebben zich op de instelling voorvallen voorgedaan waarbij A betrokken was. De werkgever stelt dat A bij deze voorvallen geweld tegen leerlingen heeft gebruikt.

Naar aanleiding van het eerste voorval heeft de werkgever op 24-03-2000 A een schriftelijke berisping gegeven. Het tweede voorval heeft geleid tot het voornemen d.d. 26-05-2003 van de werkgever om A te schorsen in verband met het voornemen om over te gaan tot ontslag op grond van plichtsverzuim met ingang van 16-05-2003 tot het einde van het dienstverband en ontslag als disciplinaire maatregel met ingang van 01-11-2003. Hiertegen heeft A verweer gevoerd per brief van 27-05-2003.

Hierop heeft de werkgever de beslissingen genomen van 02-07-2003 inhoudende schorsing bij wijze van ordemaatregel met ingang van 16-05-2003 tot het einde van het dienstverband, en inhoudende ontslag als disciplinaire maatregel met ingang van 01-11-2003. Tegen deze 2 beslissingen alsmede de beslissing van 24-03-2000 is het beroep gericht.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

A stelt dat de werkgever, in strijd met de verplichtingen welke voortvloeien uit de CAO-BVE, verzuimd heeft in de beslissing van 24-03-2000 aan te geven dat hij beroep kon instellen tegen de disciplinaire maatregel. Omdat de werkgever in zijn beslissing van 02-07-2003 terug grijpt op de beslissing van 24-03-2000 stelt A alsnog beroep in. Hij ontkent op 22-03-2000 geweld tegen een leerling te hebben gebruikt. Hij heeft corrigerende tikken uitgedeeld, maar deze waren qua zwaarte te beschouwen als schouderklopjes en waren pedagogisch verantwoord.

In de beslissing van 02-07-2003 wordt ook verwezen naar een precedent dat zich zou hebben voorgedaan op 05-02-1990. Hierbij is door A een klap uitgedeeld aan een collega. Dit is echter gebeurd door een ongelukkige samenloop van omstandigheden. A had niet de bedoeling de collega te slaan.

Voor wat betreft het voorval op 14-05-2003 merkt A allereerst op dat hij volgens de ARBO-arts maar 50% mocht werken. Hij is echter onder druk gezet door de werkgever om 100% te gaan werken. Dit is van invloed geweest op zijn functioneren.

A stelt dat niet hij de leerling G heeft geslagen maar dat andersom G hem zou hebben geslagen. A merkt op dat niet bewezen is dat hij een leerling geslagen zou hebben. De verklaringen die de leerlingen afgelegd hebben zijn onvoldoende grondig onderzocht. Bovendien is de verklaring van H onjuist geïnterpreteerd.

Tot slot stelt A dat, als hij al verwijtbaar gehandeld zou hebben, het strafontslag een te zware sanctie vormt, in aanmerking genomen de lange duur van het dienstverband, zijn functioneren en het feit dat hij onder druk van de werkgever 100% is gaan werken.

De werkgever stelt dat met A afspraken zijn gemaakt over werkhervatting. Dit hield in dat hij per 01-04-2003 zijn werkzaamheden volledig zou hervatten. Dit is vervolgens niet gelukt, maar A zou wel per 06-05-2003 voor 100% zijn werkzaamheden hervatten. Er is geen druk door de werkgever uitgeoefend.

De werkgever stelt dat A op 14-05-2003 de leerling G in het gezicht zou hebben geslagen. De werkgever stelt voorts dat A verschillende malen is aangesproken op zijn fysiek handelen naar leerlingen en ook dat hij erop is geweest dat hij op geen enkele wijze mag overgaan tot fysiek handelen naar een leerling. Door in mei 2003 opnieuw tegen een leerling fysiek op te treden heeft A zich schuldig gemaakt aan plichtsverzuim.

Gelet op de aard en ernst van de gedragingen van A, afgezet tegen de belangen van de leerlingen en C, zijn de schorsing en het ontslag op hun plaats.

4. OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

De bevoegdheid

De instelling is aangesloten bij deze Commissie.

Het beroep is gericht tegen beslissingen, genoemd in artikel 4.1.5 lid 1 WEB en artikel N-1 CAO-BVE zodat de Commissie bevoegd is van het beroep kennis te nemen.

De ontvankelijkheid

Het beroep tegen de beslissing van 24-03-2000 is meer dan drie jaar te laat ingediend. Op grond van artikel 9 lid 2 van het reglement van de Commissie laat de Commissie niet-ontvankelijkverklaring vanwege termijnoverschrijding achterwege als appellant aantoont de voorziening in beroep te hebben gevraagd zo spoedig mogelijk als redelijkerwijs van hem verlangd kon worden.

Dienaangaande constateert de Commissie dat A heeft aangegeven dat hij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de werkgever van 24-03-2000 omdat in de beslissing van 02-07-2003 naar deze beslissing verwezen wordt.

De Commissie overweegt dat de werkgever heeft verzuimd aan te geven dat A beroep kon instellen en dat dit binnen zes weken na het kenbaar maken van de beslissing diende te gebeuren. A had zich echter op de hoogte kunnen en dienen te stellen – met name door raadpleging van de CAO-BVE - van de mogelijkheden om de berisping aan te vechten. Gesteld noch gebleken is dat dit is gebeurd. Onder deze omstandigheden acht de Commissie een termijn van ruim drie jaar om in beroep te komen niet aanvaardbaar.

Derhalve zal de Commissie het beroep tegen de beslissing van 24-03-2000 niet-ontvankelijk verklaren wegens niet-verschoonbare termijnoverschrijding.

Het beroep tegen de beslissingen van 02-07-2003 is binnen de daarvoor geldende termijn ingesteld, zodat het beroep ontvankelijk is.

De schorsing en het ontslag

De aanleiding tot het opleggen van de schorsing en het geven van het ontslag ligt volgens de werkgever in het feit dat A de leerling G een klap in het gezicht heeft gegeven.

De Commissie zal dienen te onderzoeken of de door de werkgever aan de bestreden beslissingen ten grondslag gelegde feiten voldoende vaststaan en zo ja, of deze de conclusie rechtvaardigen dat A plichtsverzuim heeft gepleegd als bedoeld in artikel H-43 van de CAO-BVE en indien dit het geval is, of de schorsing en het gegeven ontslag in verband daarmee proportioneel zijn.

De werkgever is afgegaan op de schriftelijk afgelegde verklaringen van G zelf, drie medeleerlingen en een collega-docent H.

G heeft verklaard dat hij zich vervelend gedroeg waarop A aan zijn capuchon trok en hem daarbij in zijn gezicht sloeg. De medeleerling J heeft hetzelfde als G verklaard terwijl de andere leerling, K, heeft verklaard dat A G op zijn stoel duwde en hem daarbij sloeg. De derde leerling, L, heeft verklaard dat hij gezien heeft dat A G op zijn plaats zette door aan zijn arm te trekken. Vervolgens zou A G geslagen hebben. Dit is echter niet gezien door L. Hij hoorde wel G zeggen : “wat slaat u me, bent u gek!”

H heeft verklaard dat G zich misdroeg, waarop A hem niet zachtzinnig op zijn stoel zette. Daarbij stond A over G gebogen. Vervolgens hoorde H een pets, naar zij aangaf, kennelijk op het gelaat van G. Zij hoorde vervolgens A zeggen “hoe durf je mij te slaan?” Zij heeft niet gezien dat A G heeft geslagen, wel heeft zij een rode wang geconstateerd bij G.

Aldus stemmen de verklaringen van G, J en K vrijwel overeen terwijl L en H beiden niet hebben gezien dat er is geslagen, maar ieder voor zich een uitlating van een van de betrokkenen hebben gehoord. Deze uitlatingen staan in betekenis recht tegenover elkaar.

Het voorgaande leidt de Commissie tot de conclusie dat er geen eenduidige schets is van hetgeen zich heeft voorgedaan op 14-05-2003. De Commissie overweegt dat er verschillende redenen kunnen zijn voor het verschil in waarneming van de door de werkgever opgevoerde getuigen.

Op het moment dat het incident zich heeft voorgedaan bevonden zich om en nabij tien leerlingen in de klas. De Commissie overweegt dat het op de weg van de werkgever gelegen had om ook de overige aanwezige leerlingen te horen en daarvan verslag te maken, zodat een zo volledig mogelijk beeld van de gang van zaken zou zijn ontstaan.

De Commissie is van oordeel dat, nu aan de gedraging van A de zwaarst denkbare disciplinaire maatregel van ontslag verbonden wordt, geen twijfel behoort te bestaan over de toedracht van het voorval op 14-05-2003. Nu dit wel het geval is, oordeelt de Commissie dat onvoldoende is aangetoond dat A de leerling G heeft geslagen, zodat de aan de bestreden beslissingen ten grondslag gelegde feiten onvoldoende vaststaan. Derhalve kan niet worden geconcludeerd tot plichtsverzuim.

Aldus zal de Commissie het beroep gegrond verklaren.

5. OORDEEL

Op grond van bovenstaande overwegingen verklaart de Commissie het beroep tegen het besluit van van 24-03-2000 niet-ontvankelijk en het beroep tegen de beslissingen van 02-07-2003 gegrond.

Aldus gedaan te Woerden op 19 januari 2004 door, mr T.J.M. Kolfshoten, voorzitter, mr drs J.A.M. van Agt en J. Prins, leden, in aanwezigheid van mr J.A. Breunesse, secretaris.

mr T.J.M. Kolfshoten
voorzitter

mr J.A. Breunesse
secretaris